

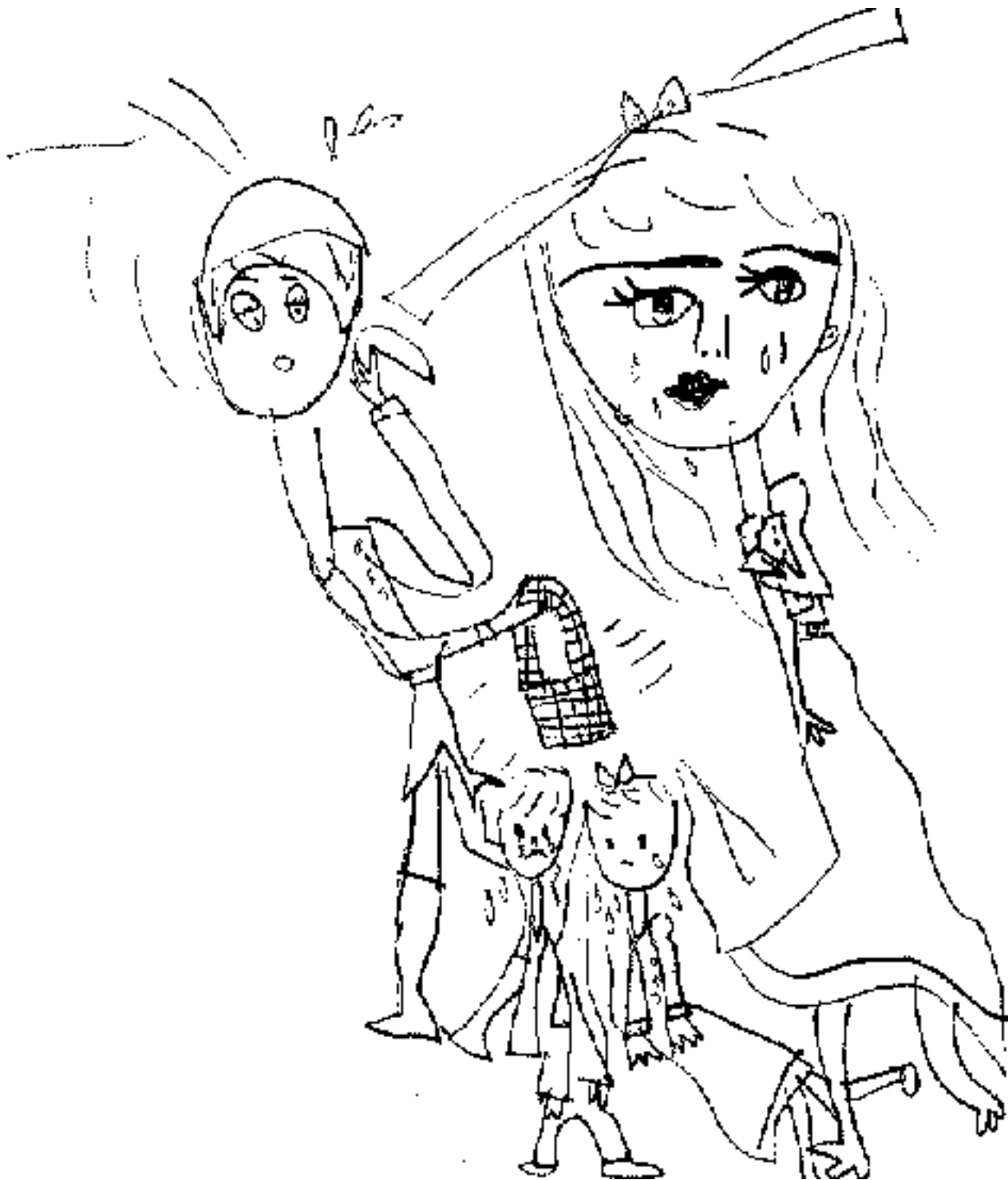
מר קורבט ומר מרמיון

אגדה צרפתית מסורתית
סיפרו ברנדט ודר' דונלד
ציירה דורוטי בת 5

"אתה נדיב מאוד" ענה הזקן, אך מיד התיישר
כאילו היה אדם צעיר "בוא, אתן לך זהב כמה
שהבהמות שלך תוכלנה לשאת, אם תבטיח לי כי

מר קורבט ומר מרמיון היו שכנים שחיו בעיירה
קטנה בדרום צרפת.
מר קורבט היה איש נעים הליכות ונדיב, מר מרמיון
לעומת זאת היה אנוכי וחמדן.
יום קר אחד מר קורבט יצא עם הסוס והפרד שלו
כדי לאסוף עצי הסקה. אחרי שאסף את מה
שיספיק לו לשבוע פנה הביתה. אבל בדרך פגש
באיש זקן, בעל זקן לבן ארוך. האיש התכופף כדי
להרים חתיכת עץ וקשה היה לו להתיישר חזרה.
"לא היית צריך לצאת ביום גרוע כזה" אמר לו מר
קורבט.
"אקפא למוות אם לא אשיג קצת עץ לאח שלי" ענה
הזקן.
"הנה, קח ממה שאספתי" הציע מר קורבט.

בדרך הביתה תסייע לכל מי שיבקש את עזרתך.
מר קורבט הסכים והלך אחרי הזקן לביתו. בחצר
הבית עמדה ערמה של מטילי זהב. "קח את הסלים
האלה" הצביע האיש על סלים גדולים וחזקים
"ומלא אותם כמה שתוכל."

מר קורבט הביט בהתפעלות עם פה פעור ולא זז
ממקומו.

"מוטב שתתחיל למלא את הסלים אם רצונך לחזור
הביתה לפני לילה" אמר הזקן.

מר קורבט הוריד את עצי ההסקה מהפרד שלו ונתן
אותם לזקן, לקח שני סלים ומילא אותם למחצית,
כדי לא להכביד יותר מדי על הפרד, והעלה אותם
על הבהמה. את העץ שעל סוסו השאיר לעצמו.

אחר כך הודה לאיש הזקן ויצא לדרך.

"רק אל תשכח מה שהבטחת" הזכיר לו הזקן.

מר קורבט לא עבר דרך ארוכה כשפגש אישה עם
שני ילדים הפורצים בבכי. האישה התחננה "אדוני,
אולי תוכל לעזור. הפרה שלי מתה ולא יהיה לי יותר
חלב למכור בשוק. אינני יודעת ממה אאכיל עכשיו
את ילדיי."

"נגבי את עיניהם כי אעזור לך" אמר מר קורבט.
הוא נתן לאישה אחד מסלי הזהב שלו "קני לך פרה
או אפילו כמה פרות."

הוא אסף עוד קצת זרדים, שם אותם על הפרד
במקום סל הזהב והמשיך בדרכו.

כעבור זמן פגש מר קורבט איש זקן שהוביל סוס
צולע. האיש ביקש "אדוני, אולי תסיע אותי הביתה?
הסוס שלי נקע את רגלו ואם אאחר הביתה, אישתי
תדאג מאוד."

"בוודאי" ענה מר קורבט "הבה נתחלף בסוסים. אל
תדאג, תספיק לחזור בזמן." הוא הוריד את העצים,

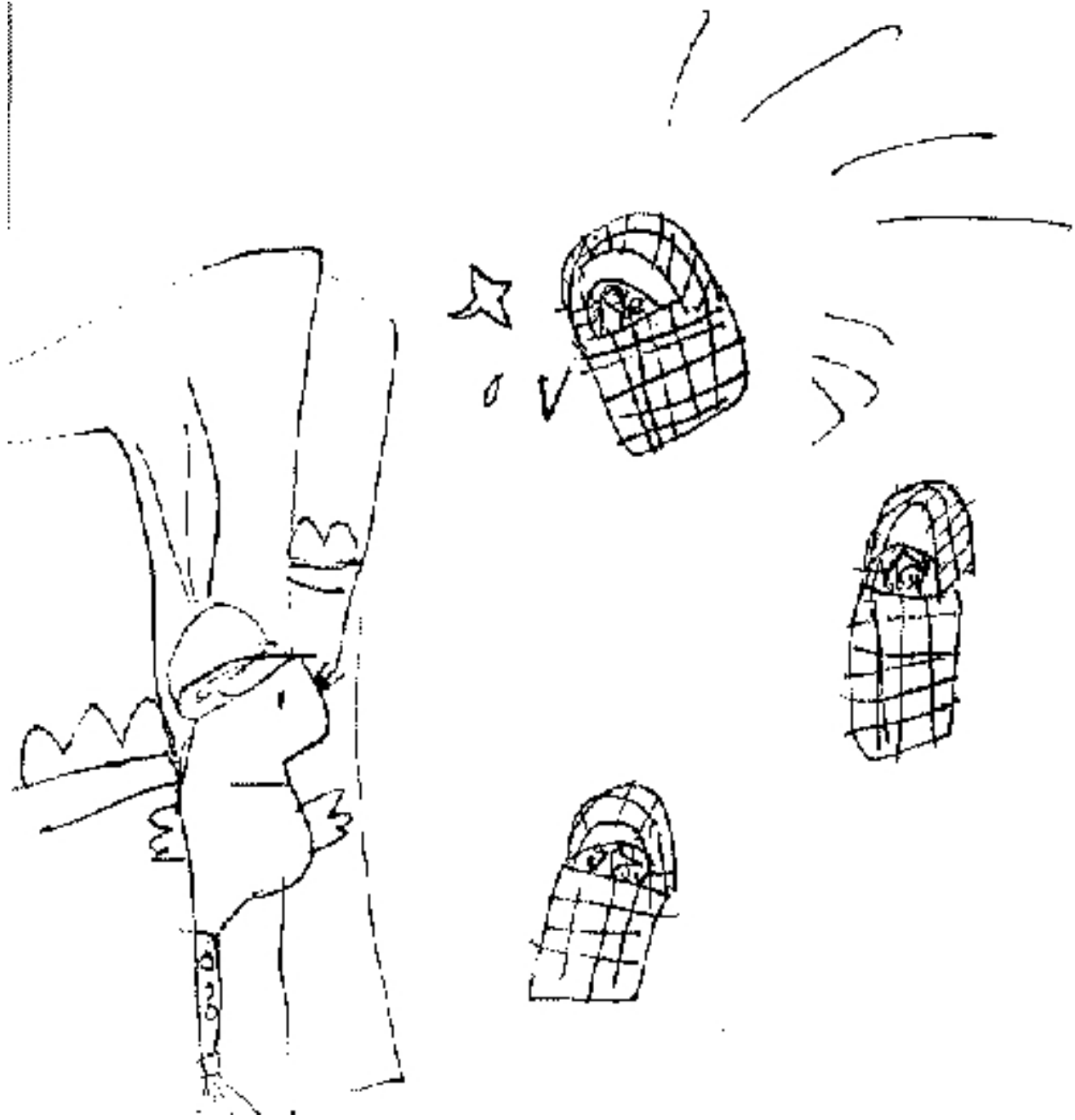
עזר לזקן לעלות על הסוס ושלח אותו הביתה.

מר קורבט לא רצה להכביד על הסוס הצולע ולכן
השאיר את מרבית העץ מאחוריו. הוא המשיך

ללכת עם הפרד שלו שעליו היה סל עם זהב ועוד
קצת עצים, והסוס הצולע נסחף אחריו. כשראה

כמה שקשה לסוס ללכת, החליט לנוח קצת. הוא
הוציא את לחם עם גבינה שלו והתכוון לאכול.

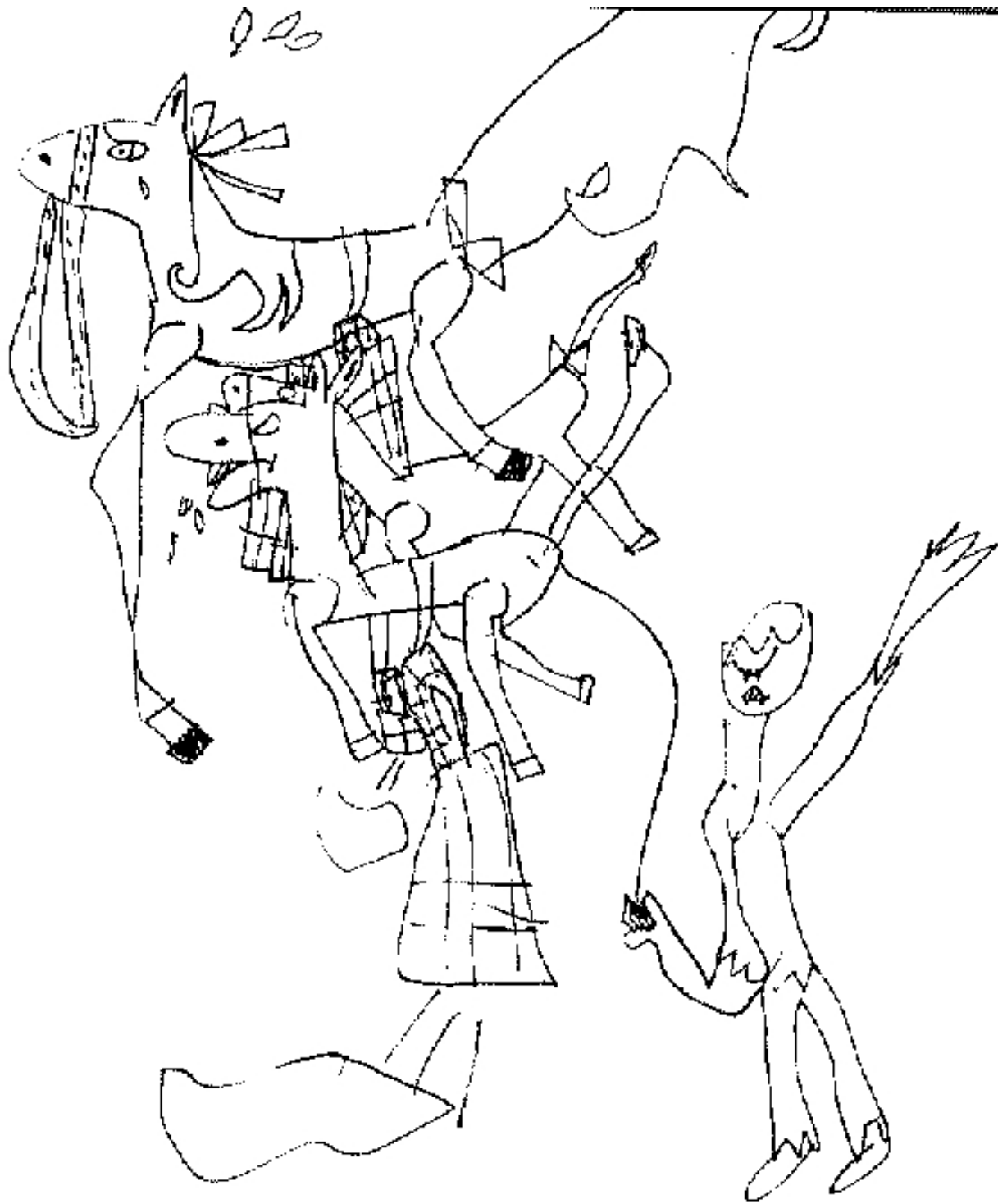
אז ניגשה אליו אישה זקנה וביקשה "אדוני, תיתן לי
חתיכת לחם וגבינה. זה כבר כמה ימים שלא

אכלתי, אלא רק מהגרגרים שמצאתי ביער."
"הנה לך הלחם והגבינה" אמר מר קורבט ונתן
לאישה את הצידה שלו "גם קני לך אוכל וחפצים
כמה שתזדקקי" והוסיף לה גם מחצית מהזהב
שבסל.

כשמר קורבט הגיע הביתה הוא פירק מהפרד את
העצים ושארית הזהב, האכיל את הפרד והסוס
הצולע והתכונן ללכת לישון.
הלילה היה קריר. מר קורבט החליט להוסיף זרדים
לאח אך כשנכנס לסככה כדי לקחת אותם כמעט
והסתנוור. בסככה עמדו שלושה סלים גדולים
מלאים במטילי זהב. אור הירח שהשתקף בזהב
האיר על כל הסביבה.

"האם אני חולם?" התפלא מר קורבט.
באותו רגע הופיע מר מרמיון בריצה. "חשבת
שסככה שלך עולה באש. רציתי למנוע שהאש
תפשט עד אלי!" קרא. וכשראה את הזהב זעק
"איך קרה הדבר? מאין לך כל האוצרות האלה?"
מר קורבט התחיל לספר לו, אך לפני שהגיע
בסיפורו לשלב ההבטחה שנתן לזקן, מר מרמיון רץ

חזרה הביתה.

למחרת בבוקר הוא יצא עם שתי פרדות וסוס ליער. שם פגש גם הוא את האיש הזקן ועזר לו לאסוף עצי הסקה. אחרי כן אמר לו הזקן "אני מוכן לתת לך זהב, כמה שהבהמות שלך תוכלנה לשאת, אם תבטיח שבדרך הביתה תעזור לכל אחד שתפגוש." "אני מבטיח" ענה מר מרמיון והלך עם הזקן לבית שלו. שם האיש הראה לו את הזהב והסלים, בדיוק כפי שעשה למר קורבט.

מר מרמיון חשב רק איך לקחת כמה שיותר זהב מחצרו של הזקן. הוא בחר שישה סלים מהגדולים ביותר, מילא אותם בזהב ושם על גביהן של הבהמות שלו. הפרדות והסוס כמעט והתמוטטו מהעומס. מר מרמיון כיסה את הסלים בשמיכות, כדי שאיש לא יראה את הזהב, מילא במטילי זהב גם את כיסיו ויצא לדרך הביתה. "אל תשכח מה שהבטחת" הזכיר לו הזקן, אך מר מרמיון כבר לא שם לב עליו.

הוא לא הלך זמן רב כששמע אישה בוכה. היא האכילה את החזירים שלה ונפלה בעצמה לשלולית

"תהיה מרוצה שיש לך במה להתכסות בכלל, איש בטלן!" קרא מר מרמיון והזקן הלך רועד כולו מקור. כשמר מרמיון הגיע הביתה הוא הוביל את הפרדות והסוס לאורווה והתחיל להוריד את השמיכות כדי לספור את עושרו החדש. אך כשהוריד את הסמיכה הראשונה מצא בסל רק בוץ. הוא הוריד את השמיכות האחרות מהפרידות ומצא בתחתית הסלים חופן גרגירי יער. הסלים שעל גבי הסוס היו מלאים בסמרטוטים קרועים ומהזב שבכיסיו לא נשאר אלא חצץ. מר מרמיון לא למד עדיין שהבטחה שנשמרת שווה זהב!

בוץ.
"אנא אדוני" קראה "תן לי יד. אינני יכולה לצאת בעצמי."
"הניחי לי, זקנה. לא אלכלך למענך את נעליי ובגדיי" ענה מר מרמיון בכעס, השאיר את האישה שקועה בבוץ והלך לדרכו.
מאחר שהפרדות והסוס של מר מרמיון היו עמוסים מאוד, הם גם התקדמו לאט. גם מר מרמיון התעייף. הוא עצר בדרך כדי לנוח ולאכול. בדיוק אז ניגשה אליו אישה עם שני ילדים קטנים. "אדוני, אולי תוכל לתת לנו קצת לחם וגבינה. כבר כמה ימים אנו מתקיימים רק מגרגירים ושורשים שמצאנו ביער" אמרה.
הבקשה הרגיזה את מר מרמיון והוא התחיל לצעוק "לכו מכאן. תהיו מרוצים שמצאתם גרגירי יער!" האישה והילדים הלכו בעצב, רעבים מאוד. בהמשך הדרך פגש מר מרמיון איש זקן בבגדים מרופטים. "אדוני, אולי תוכל לתת לי אחת השמיכות שלך? קר לי מאוד ובגדים שלי לא מחממים אותי."